

Morzsák a korinthusi levelezésből

48. ASZERINT SZOLGÁLJUNK, AMINK VAN

„Mert ha megvan a készség, az aszerint kedves, amije kinek-kinek van, nem aszerint, amije nincs.” (2Kor 8,12)

Bárcsak a szívünkbe vésnénk ezt a mondatot! Mennyi kudarc, mennyi csalódás, mennyi keserűség és büntudat fakad abból, hogy nemlétező javainkból és erőforrásainkból akarunk szolgálni másoknak. Pedig Isten nem vár tőlünk többet annál, mint amire lehetőséget adott, hogy megtegyük. A szegény özvegyasszonytól nem várt többet a két fillérnél, és az a két fillér több volt, mint a gazdagok bőséges adománya. A korinthusi hívőknek sem kellett azon sopánkodniuk, hogy kevesebb az adományuk, mint amennyi a szívükből fakadna. A készség aszerint kedves, mondja Pál, hogy kinek-kinek mennyi van, nem aszerint, amije nincsen.

Ez igaz az anyagi javainkra, a szellemi képességeinkre és ajándékainkra, az időnkre és az energiánkra egyaránt. Isten nem várja tőlünk, hogy heti három napot más családok segítségével, összetört testvérek lelkigondozásával, kórházi betegek látogatásával és gyülekezeti alkalmakon töltsünk, ha közben a munkahelyünkön 50-60 órát dolgozunk, gyerekeink vannak, és a házimunkát és a ház körüli teendőket is csak munkaidő után tudjuk ellátni. Ez nem azt jelenti, hogy soha nem kell kilépnünk a kényelmi zónánkból, vagy alkalomadtán minden erőnket összeszedve beállni egy szolgálatba, de tartósan ezt nem kéri tőlünk Isten. Nem vár tőlünk folyamatosan emberfeletti teljesítményt. Ő aszerint ítéli meg a szolgálatra való készséget, amink van, nem aszerint, amink nincsen.

Sajnos ezt nem könnyű megtanulnunk, mert két veszély is folyamatosan leselkedik ránk. Egyik oldalról a külső elvárások, szükségek és a belső készítés nagysága. Ha Isten szeretete van a szívünkben, szeretnénk minél többet szolgálni és lehetőleg minél több elvárásnak megfelelni. Másik oldalon ott van az elkényelmesedés és a mások iránti közöny veszélye, mely bűnös természetünk önzéséből fakad. Időnként egyikből menekülünk a másikba. Amikor felismerjük hitéletünk laposságát, arra érzünk készíttést, hogy teljes erőnkkel szolgálni kezdjünk, és határainkat figyelmen kívül hagyva bele vessük magunkat Isten munkájába. Ennek viszont kiegészítés a következménye, ami újból kivon a szolgálat területéről és parkoló pályára állít. Amiből megtérve újból a képességeink határain lépünk át... És ez így mehet éveken keresztül, mint egy inga.

Lássuk meg Pál szavaiban a bölcsességet, és tanuljuk meg a leckét: az a készség kedves Isten előtt, amely azzal számol, amink van, és nem azzal, amink nincsen. A szolgálatban igent is kell mondanunk és nemet is.